

Майсторъ Лалйо. (Шеговито).

Добре, добре ... щомъ туй е отъ сърдце
не правишъ зле... Иди си почини...

(Йосифъ излиза).

VI

(Майсторътъ самъ се замисля на думитъ на Йосифа.)

Майсторъ Лалйо.

Едно момче, непълнолѣтно още
и то разбра това що ме измъчва...

И право е. Азъ трѣба да си дамъ
ответъ самъ си на трудния въпросъ,
що мжчи ме презъ безсъннитѣ нощи:
на Кесаря и Бога би ли могло
да служа азъ! Не върша ли съ туй грѣхъ
предъ моя Богъ и клетия народъ,
години що подъ робство изнемогва
и може би изгубна въ мене вѣра!

(Вглѣбенъ въ мисль, сѣпва се)

Жамията отрича моя храмъ!

Но черквата била би само сънь,
ако река Султану да откажа...

Тогази?

(Решително махва ржка)

... Безъ жертви нищо не става!

(Спрѣлъ погледъ о иконата)

О, Боже мой, не леко е за менъ
да примиря разбирање и даръ...

(На себе си)

Не виждамъ другъ изходъ за дѣлото ми —
призванъ да служа на народни нужди!

На Кесаря данѣта си ще отдамъ,
но вѣрата ще крепне въ моя Богъ...

И Кесарю, когото честно служа,
не ще смѣня рожденната си вѣра...

Разбрахъ, разбрахъ живота е борба!

помагай ми — отъ слабостъ ме пази.

(Решително почва да чертае по папируса. Всѣки мигъ
лицето му се одухотворява. После вдига чело и промълвя)